Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
přednesené dne 3. září 2015 [1]

Věc C-346/14

Evropská komise
proti

Rakouské republice

„Řízení o nesplnění povinnosti — Porušení čl. 4 odst. 3 SEU ve spojení s článkem 288 SFEU — Chybné použití čl. 4 odst. 1 a 7 směrnice 2000/60/ES — Vodní politika Unie — Povolení k výstavbě vodní elektrárny na řece Schwarze Sulm — Zhoršení stavu vod — Nové posouzení stavu — Oprava plánu povodí“

I – **Úvod**

1. Nejen získávání obnovitelné energie využitím síly větru, které je šetrné ke klimatu, může vyústit v konflikt s jinými environmentálními cíli [2], nýbrž také využití síly vody. To ukazuje Komise v této žalobě, která se týká malé vodní elektrárny na dosud nedotčeném horním toku řeky Schwarze Sulm v rakouských Alpách. Komise se přitom opírá o předběžný účinek zákazu zhoršování stavu vody dle rámcové směrnice o vodě [3] a zastává názor, že záměr není odůvodněný.

2. Rozhodující je ovšem okolnost, že rakouské orgány v průběhu postupu před zahájením soudního řízení změnily posouzení stavu řeky Schwarze Sulm. To má za následek, že přinejmenším odpadá zhoršení tohoto stavu namítané Komisí, a proto nevyžaduje žádné odůvodnění.

II – **Právní rámec**

3. Hlavní environmentální cíle vyplývající z rámcové směrnice o vodě a případné výjimky jsou vyjádřeny v jejím článku 4:

„1. Při uskutečňování programů opatření uvedených v plánech povodí:

a) pro povrchové vody

i) členské státy provedou potřebná opatření k zamezení zhoršení stavu všech útvarů povrchových vod s výhradou uplatnění odstavců 6 a 7 a aniž je dotčen odstavec 8;

1 — Původní jazyk: němčina.

2 — Viz mé stanovisko z dnešního dne ve věci Komise v. Bulharsko (C-141/14).

3 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES ze dne 23. října 2000, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství v oblasti vodní politiky (Úř. věst. L 327, s. 1), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/39/EU ze dne 12. srpna 2013, kterou se mění směrnice 2000/60/ES a 2008/105/ES, pokud jde o prioritní látky v oblasti vodní politiky (Úř. věst. L 226, s. 1).

ii) […]“

III – **Skutkový stav a řízení**

4. Dne 24. května 2007 udělily orgány rakouské spolkové země Štýrsko vodoprávní povolení k výstavbě vodní elektrárny na řece Schwarze Sulm.

5. Orgán vyhodnotil ekologický stav vod jako „velmi dobrý“ [4]. Byl ovšem zjištěn také nepatrný odběr pitné vody (31 litrů za sekundu) nad dotyčným úsekem [5].

6. Počítá se s tím, že se pro účely elektrárny postaví tzv. tyrolský jez („Tiroler Wehr“), že velká část vody bude odvedena potrubím dlouhým 10 km k budově elektrárny položené o 480 m níže a po průtoku přes turbínu opět přivedena dále po proudu do řeky. Překážka, kterou jez představuje, je sice zmírněna a při pohybu proti proudu řeky snad i kompenzována rybím přechodem, přesto snížení stavu vody v řece omezuje rovněž migraci ryb. Kromě toho lze očekávat ztráty u ryb migrujících po proudu řeky, pokud se dostanou do turbín [6]. Ve výsledku se zjistilo, že stav vod je možno po uskutečnění záměru ohodnotit jen jako „dobrý“.

7. V roce 2006 obdržela Komise stížnost kvůli tomuto záměru a vyzvala v říjnu 2007 Rakousko k vyjádření stanoviska. Komise však v roce 2010 zastavila řízení poté, co rakouské spolkové orgány zrušily povolení záměru.

8. V březnu 2012 však rakouský ústavní soud prohlásil rozhodnutí spolkových orgánů za neplatné, a proto se stalo původní povolení opět účinným.

9. Po posouzení okolností dospěla Komise k názoru, že Rakousko nepoužilo při povolování záměru výjimku ze zákazu zhoršování stavu vod podle rámcové směrnice o vodě řádným způsobem, ačkoli je tuto výjimku třeba použít analogicky i u předběžného účinku článku 4 rámcové směrnice o vodě, který vyplývá z čl. 4 odst. 3 SEU ve spojení s článkem 288 SFEU. Proto Komise vyzvala dne 26. dubna 2013 Rakousko znovu k vyjádření stanoviska a vydala pro tento členský stát dne 21. listopadu 2013 odůvodněné stanovisko, v němž stanovila konečnou lhůtu k nápravě vytýkaných skutečností do 21. ledna 2014.

10. Během tohoto postupu před zahájením soudního řízení změnily štýrské orgány povolení svým rozhodnutím ze dne 4. září 2013. Vedle změn podmínek, které v tomto řízení nejsou podstatné, se v rozhodnutí konstatuje, že stav řeky Schwarze Sulm není „velmi dobrý“, nýbrž z důvodu odběru pitné vody nad vodní elektrárnou jen „dobrý“. Třída stavu vody se proto z důvodu záměru nesníží a zhoršení je vyloučeno.

11. Protože Komise přesto nepovažuje odpovědi Rakouska za uspokojivé, podává tuto žalobu a navrhuje, aby Soudní dvůr

1) určil, že Rakouská republika tím, že při povolování stavby vodní elektrárny na řece Schwarze Sulm nepoužila řádně ustanovení čl. 4 odst. 1 ve spojení s čl. 4 odst. 7 rámcové směrnice o vodě, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 4 odst. 3 SEU ve spojení s článkem 288 SFEU;

2) uložil Rakousku náhradu nákladů řízení.

12. Rakousko navrhuje, aby Soudní dvůr

4 — Příloha k žalobní odpovědi, s. 41 a 46.

5 — Příloha k žalobní odpovědi, s. 46 a 47.

6 — Příloha k žalobní odpovědi, s. 48.

— zamítl předmětnou žalobu Komise a

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

13. Strany se vyjádřily písemně. Soudní dvůr rozhodl, že nařízení jednání není nutné.

IV – **Právní posouzení**

A – *K přípustnosti žaloby*

14. Rakousko považuje žalobu za nepřípustnou. Zaprvé podle něho Komise neoznačila dostatečně určitě povinnosti, jejichž nesplnění namítá (viz oddíl 2). Zadruhé zastává Rakousko názor, že úkolem Komise jako strážkyně Smluv není kontrola rakouských orgánů při individuálním a konkrétním provádění unijního práva (viz oddíl 3).

15. Nejprve je ovšem třeba určit přesněji předmět žaloby (viz oddíl 1).

1. K předmětu žaloby

16. Předmět žaloby vyžaduje upřesnění, protože elektrárna byla sice dne 24. května 2007 povolena, avšak toto povolení bylo změněno rozhodnutím ze dne 4. září 2013, tedy ještě před vydáním odůvodněného stanoviska Komise a před uplynutím lhůty, které mělo podle stanoviska nastat dne 21. ledna 2014.

17. Komise v replice uvádí, že v posledně uvedeném rozhodnutí nezahrnula do petitu provedené snížení třídy stavu řeky Schwarze Sulm z „velmi dobrý“ na „dobrý“, nýbrž vycházela z „velmi dobrého“ stavu.

18. Tomuto tvrzení rozumím tak, že se Komise sice nedomáhá, aby bylo zjištěno porušení unijního práva z důvodu snížení třídy stavu řeky Schwarze Sulm, obrací se nicméně proti tomuto snížení incidenčně a tím i proti povolení ve formě rozhodnutí ze dne 4. září 2013.

19. Protože posledně uvedené rozhodnutí nebylo předmětem výzvy k podání vyjádření podle článku 258 SFEU, vyvstává otázka, zda toto rozhodnutí – a jím změněné rozhodnutí ze dne 24. května 2007 – může být předmětem projednávané žaloby.

20. Jak známo je předmět žaloby podle článku 258 SFEU vymezen postupem před zahájením soudního řízení upraveným v tomto ustanovení. Proto se žaloba nemůže opírat o jiné výtky, než které byly vzneseny při postupu před zahájením soudního řízení. Cílem postupu před zahájením soudního řízení je poskytnout dotčenému členskému státu jednak příležitost splnit své povinnosti vyplývající z unijního práva a jednak účinně se bránit proti výtkám vzneseným Komisí[7].

21. Cíl postupu před zahájením soudního řízení vyžaduje, aby Komise zohlednila opatření, která členský stát během postupu provede. V opačném případě by nemohla reagovat na opatření ke splnění povinností členského státu.

7 — Viz rozsudky Komise v. Belgie (C-221/03, EU:C:2005:573, body 36 a 38), Komise v. Kypr (C-340/10, EU:C:2012:143, bod 21) a Komise v. Německo (C-211/13, EU:C:2014:2148, bod 22).

22. Bez nového postupu před zahájením soudního řízení Komise nemůže vznášet dodatečné výhrady k novým opatřením [8], přesto je přípustné, aby setrvala na původních výhradách, pokud kritizovaná opatření trvají nadále i po uplynutí lhůty uvedené v odůvodněném stanovisku [9].

23. Rozhodnutí ze dne 4. září 2013 se na první pohled nedotýká námitky Komise proti rozhodnutí ze dne 24. května 2007. Komise totiž v zásadě kritizuje odůvodnění záměru elektrárny, které v prvně jmenovaném rozhodnutí není formulováno zásadně novým způsobem.

24. Z důvodu snížení třídy stavu vody na „dobrý“ ovšem odpadá námitka Komise ohledně zhoršení stavu řeky Schwarze Sulm [10], které vyžadovalo odůvodnění. Proto Komise zpochybňuje i toto snížení třídy stavu.

25. Žaloba tak nesměřuje proti opatření, které i přes pozdější změnu v podstatě nadále trvá. Naopak je rozhodnutím ze dne 4. září 2013 provedena změna rozhodnutí ze dne 24. května 2007, které bylo kritizováno Komisí, a to v bodě, který je pro posouzení žaloby rozhodující.

26. Nebylo nicméně nutné provádět postup před zahájením soudního řízení znovu od začátku. Rakousko totiž přijalo rozhodnutí ze dne 4. září 2013 u vědomí probíhajícího postupu před zahájením soudního řízení. Proto nepřipadá v úvahu omezení jeho práva na obhajobu. Naopak toto opatření směřuje k tomu, že činí námitky Komise nedůvodnými. Jedná se tedy o prostředek obrany v probíhajícím řízení, který jako takový nemůže vyvolat povinnost k opětovnému úplnému provedení postupu před zahájením soudního řízení. V opačném případě by mohly členské státy těmito prostředky zabránit průběhu řízení o nesplnění povinnosti [11].

27. Odlišně by byla posuzována přípustnost žaloby, pokud by se Komise domáhala určení, že unijní právo bylo porušeno rozhodnutím ze dne 4. září 2013. Jednalo by se o nepřípustné rozšíření předmětu žaloby oproti postupu před zahájením soudního řízení. Jak je však vyjasněno v replice, není možno takto návrhové žádání vykládat.

2. K určitosti žaloby

28. První námitka Rakouska se vztahuje k tomu, že žaloba musí podle čl. 120 písm. c) jednacího řádu obsahovat předmět sporu a stručný popis uvedených žalobních důvodů. Tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné, aby umožnily žalovanému připravit si obranu a Soudnímu dvoru vykonávat přezkum. Z toho vyplývá, že hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je žaloba založena, musí uceleně a srozumitelně vyplývat z textu samotné žaloby a že návrhová žádání musí být v žalobě formulována jasně, aby se předešlo tomu, že Soudní dvůr rozhodne *ultra petita* nebo opomene rozhodnout o některém z žalobních důvodů [12].

29. Komise podle názoru Rakouska tyto požadavky nesplnila, protože přesně nevymezila, která z povinností uvedených v čl. 4 odst. 3 SEU ve spojení s článkem 288 SFEU měla být porušena. Také nezdůvodnila, do jaké míry se vůbec musí použít čl. 4 odst. 1 ve spojení s čl. 4 odst. 7 rámcové směrnice o vodě jakožto ustanovení směrnice.

8 — Rozsudek Komise v. Belgie (C-221/03, EU:C:2005:573, bod 41).

9 — V tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Belgie (C-221/03, EU:C:2005:573, body 39 a 40).

10 — Viz k tomu blíže body 40 až 44.

11 — V tomto smyslu viz rozsudky Komise v. Rakousko (C-203/03, EU:C:2005:76, bod 30) a Komise v. Belgie (C-221/03, EU:C:2005:573, bod 40).

12 — Rozsudky Komise v. Finsko (C-195/04, EU:C:2007:248, bod 22) a Spojené království v. Rada (C-209/13, EU:C:2014:283, bod 30).

30. Toto tvrzení je však mylné. Komise se totiž podle bodů 25 a 26 žaloby svým návrhovým žádáním odvolává na rozsudek, který se týkal řeky Achéloos a v němž bylo stanoveno, že členským státům nebylo již před použitelností článku 4 rámcové směrnice o vodě podle čl. 4 odst. 3 SEU ve spojení s článkem 288 SFEU povoleno, aby vážným způsobem porušovaly cíle článku 4 rámcové směrnice o vodě [13]. O mylnosti tohoto tvrzení vypovídá i to, že Rakousko tuto námitku v duplice již neuvádí.

3. K rozsahu kontrolní pravomoci Komise

31. Pokud jde o individuální a konkrétní provádění unijního práva, Rakousko nepopírá, že je Komise oprávněna kontrolovat provádění unijního práva ve vztahu ke konkrétním jednotlivým případům a předkládat je Soudnímu dvoru v rámci řízení o nesplnění povinnosti k posouzení [14]. Nesouhlasí však s tím, aby Komise přezkoumávala rozhodnutí příslušných vnitrostátních orgánů vydaných v rámci jejich posuzovací pravomoci.

32. Toto tvrzení je však třeba odmítnout už proto, že otázky, do jaké míry ponechávají dotčená ustanovení unijního práva příslušným vnitrostátním orgánům prostor k uvážení a zda nebyl tento prostor případně překročen, se netýkají přípustnosti žaloby v řízení o nesplnění povinnosti, nýbrž její opodstatněnosti.

B – *Opodstatněnost žaloby*

33. Účastníci řízení se sice přou hlavně o to, zda je povolení vodní elektrárny odůvodněno podle zásad čl. 4 odst. 7 rámcové směrnice o vodě, avšak s ohledem na rakouské pozměňující rozhodnutí ze dne 4. září 2013 je nutno posoudit, zda je vůbec prokázáno zhoršení stavu vod, které by vyžadovalo odůvodnění.

1. K použitelné právní úpravě

34. Protože jde v této věci o rozhodnutí z roku 2007, které bylo změněno v roce 2013, připadají v úvahu dvě formálně odlišné úpravy, a sice článek 4 rámcové směrnice o vodě a předběžný účinek tohoto ustanovení.

35. Povinnosti podle článku 4 rámcové směrnice o vodě jsou bezprostředně použitelné teprve ode dne 22. prosince 2009, tedy od okamžiku uplynutí lhůty ke zveřejnění plánů povodí, která byla členským státům stanovena v čl. 13 odst. 6 rámcové směrnice o vodě [15]. Proto v roce 2007 povolení elektrárny ještě nepodléhalo tomuto ustanovení, nýbrž v té době použitelnému předběžnému účinku článku 4. Podle něho nesměly členské státy přijmout opatření, která by mohla vážně ohrozit výsledek stanovený článkem 4 rámcové směrnice o vodě [16].

36. Naproti tomu v roce 2013, v době vydání druhého rozhodnutí, byl článek 4 rámcové směrnice o vodě nepochybně použitelný. Toto rozhodnutí se proto musí posuzovat podle článku 4. Jen v té míře, v níž rozhodnutí z roku 2013 nezměnilo rozhodnutí z roku 2007, je použitelný předběžný účinek článku 4 rámcové směrnice o vodě.

13 — Rozsudek Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias a další (C-43/10, EU:C:2012:560, zvláště body 57 až 67).

14 — Viz rozsudky Komise v. Německo (C-431/92, EU:C:1995:260, bod 19 a násl.), Komise v. Německo (spojené věci C-20/01 a C-28/01, EU:C:2003:220, bod 30) a Komise v. Řecko (C-394/02, EU:C:2005:336, bod 16).

15 — Rozsudek Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias a další (C-43/10, EU:C:2012:560, body 51 až 56).

16 — Rozsudek Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias a další (C-43/10, EU:C:2012:560, bod 60).

37. Otázka, do jaké míry se tento záměr dotýká stavu řeky Schwarze Sulm, je předmětem rozhodnutí z roku 2013. Proto podléhá zákazu zhoršení stavu vod podle čl. 4 odst. 1 písm. a) bodu i) rámcové směrnice o vodě.

38. Soudní dvůr nedávno poněkud překvapivě [17] objasnil, že o zhoršení stavu útvaru povrchové vody se jedná, jakmile se stav alespoň jedné z kvalitativních složek ve smyslu přílohy V rámcové směrnice o vodě zhorší o jednu třídu. Nehraje přitom roli, zda toto zhoršení vede k celkově horší klasifikaci útvaru povrchové vody. Pokud se však dotyčná kvalitativní složka ve smyslu přílohy V již nachází v nejnižší třídě, jakékoli zhoršení této složky představuje „zhoršení stavu“ útvaru povrchové vody [18].

39. Uvedené kvalitativní složky a příslušné třídy stavů jsou normativně definovány v bodě 1.2 přílohy V rámcové směrnice o vodě a byly odsouhlaseny pro tři nejvyšší třídy stavu – „velmi dobrý“, „dobrý“ a „střední“ – v řízení o „mezikalibraci“ mezi členskými státy s ohledem na jejich srovnatelnost [19]. Ustanovení bodu 1.2.1 přílohy V například uvádí pro řeky čtyři biologické kvalitativní složky, a sice stav fytoplanktonu, makrofyt a fytobentosu, fauny bentických bezobratlých a fauny ryb, dále tři hydromorfologické složky kvality, a sice hydrologický režim, kontinuitu toku a morfologické podmínky a konečně tři fyzikálně-chemické složky kvality, totiž všeobecné podmínky, jakož i koncentrace specifických syntetických a nesyntetických znečišťujících látek.

2. K použití zákazu zhoršení stavu vod

40. Při použití takto vykládaného zákazu zhoršení stavu vod by musela Komise uvést nějaký zásah do stavu řeky Schwarze Sulm, k němuž došlo na základě záměru a který zhorší alespoň jednu z kvalitativních složek vody o třídu.

41. Pravděpodobně by bylo poměrně jednoduché prokázat, že záměr vede podle kritérií Soudního dvora ke zhoršení ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) bodu i) rámcové směrnice o vodě, např. s ohledem na biologické složky kvality [20]. Přesto takové zhoršení Komise neuvádí a Rakousko nemělo příležitost se proti takovému tvrzení bránit. Proto takové zhoršení není předmětem tohoto řízení.

42. Komise naopak tvrdí, že by záměr zhoršil celkové posouzení vod o jednu třídu, totiž z třídy „velmi dobrý“ na „dobrý“. Takové zhoršení předpokládá, že alespoň jedna kvalitativní složka se zhorší o třídu, a zahrnuje proto zhoršení stavu vod ve smyslu výkladu Soudního dvora.

43. Toto tvrzení Komise je v rozporu s rozhodnutím štýrských orgánů ze dne 4. září 2013. V tomto rozhodnutí bylo stanoveno, že řeka Schwarze Sulm je ve sporné oblasti proti původnímu posouzení jen v „dobrém“ stavu. Proto nemůže záměr elektrárny zhoršit stav řeky Schwarze Sulm z „velmi dobrý“ na „dobrý“.

44. Žaloba může být proto úspěšná jen v případě, že Komise vyvrátí nové posouzení stavu řeky Schwarze Sulm, které bylo provedeno rozhodnutím ze dne 4. září 2013.

45. Námitky Komise spočívají v tom, že nové posouzení se odchyluje od údajů v plánu povodí. Posouzení dotčeného úseku řeky Schwarze Sulm se nemělo měnit *ad hoc* při posouzení záměru elektrárny. Naopak by tomu musel být přizpůsoben použitelný plán povodí. V této souvislosti Komise mimo jiné kritizuje skutečnost, že se nové posouzení opírá o nová kritéria a nebyla dostatečně zapojena veřejnost. Z hlediska obsahu však nové posouzení nezpochybňuje.

17 — Viz přesvědčivé stanovisko generálního advokáta Jääskinena ve věci Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland (C-461/13, EU:C:2014:2324, zvláště bod 100).

18 — Rozsudek Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland (C-461/13, EU:C:2015:433, bod 69).

19 — Rozsudek Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland (C-461/13, EU:C:2015:433, body 57 a 58).

20 — Viz strana 182 přílohy k žalobní odpovědi.

46. Podle článku 4 rámcové směrnice o vodě, pokud jde o povrchové a podzemní vody, přijímají členské státy při uskutečňování programů opatření uvedených v plánech povodí příslušná ochranná opatření [21]. To znamená, že i o použití zákazu zhoršení stavu vod je třeba zpravidla rozhodnout na základě informací, které jsou dokumentovány v plánu povodí.

47. Tyto informace zahrnují stav dotyčné povrchové vody. Informace v plánu povodí totiž musí zahrnovat podle přílohy VII bodu A podbodu 4 rámcové směrnice o vodě v podobě mapy pro účely článku 8 a přílohy V znázornění výsledků monitorovacích programů provozovaných podle příslušných ustanovení pro stav.

48. Z toho Komise vyvozuje, že nové posouzení stavu vody je přípustné jen v rámci aktualizace plánu povodí, kterou je třeba provádět alespoň každých šest let.

49. S tímto tvrzením lze souhlasit potud, pokud se nové posouzení opírá o nová kritéria, neboť taková kritéria musí být použita na všechny vody zahrnuté do plánu, aby bylo zajištěno koherentní hospodaření.

50. Komise sice namítá, že nové posouzení se opírá o nová kritéria, o rakouskou Qualitätszielverordnung Ökologie Oberflächengewässer (vyhláška o kvalitativních cílech týkajících se povrchových vod) [22]. Tato vyhláška má obsahovat oproti prvnímu plánu povodí z roku 2009 nová hodnotící kritéria. Toto tvrzení je však chybné. Ve skutečnosti totiž byla tato vyhláška již základem rakouského plánu povodí [23].

51. Ostatně i informace o odběru pitné vody na horním toku řeky Schwarze Sulm [24] byly známy již v době vydání povolení z roku 2007 [25].

52. Ve skutečnosti rozhodnutí z roku 2013 směřuje k tomu, že hodnotící kritéria, která platí pro plán povodí, budou poprvé správně použita. Jedná se proto o nápravu chyby v plánu povodí, jejíž faktickou správnost Komise v tomto řízení nezpochybnila.

53. Taková náprava chyby musí být principiálně možná, neboť jak řekl již Konfucius: [26].

54. Bylo by nepřijatelné požadovat, aby bylo vydáno rozhodnutí na základě prokazatelně chybných údajů jen proto, že tyto údaje jsou částí plánu povodí. V opačném případě by mohly dále trvat nejen neodůvodněné překážky záměru, nýbrž byly by, jak správně vysvětluje Rakousko, ohroženy i cíle ochrany stanovené ve směrnici, pokud by se následně objevily skutečnosti, které vyžadují přijetí silnějších ochranných opatření.

55. Proto nelze v daném případě vycházet z posouzení stavu řeky Schwarze Sulm uvedeného v plánu, nýbrž z jejího skutečného stavu, který nebyl co do obsahu zpochybněn. Zhoršení stavu z třídy „velmi dobrý“ na „dobrý“, jak tvrdí Komise, proto není možné.

21 — Rozsudek Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias a další (C-43/10, EU:C:2012:560, body 51 a 52).

22 — Verordnung des Bundesministers für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft über die Festlegung des ökologischen Zustandes für Oberflächengewässer (Bundesgesetzblatt 2010, část II bod 99 ze dne 29. března 2010).

23 — Nationaler Gewässerbewirtschaftungsplan 2009 – NGP 2009, (http://www.bmlfuw.gv.at/dms/lmat/wasser/wasser-oesterreich/plan_gewaesser_ngp/nationaler_gewaesserbewirtschaftungsplan-nlp/ngp/NGP_Textdokument_30_03_2010.pdf, s. 100).

24 — Příloha A-10 k žalobě, s. 144.

25 — Příloha A-14 k žalobě, s. 7.

26 — Hovory 15, 29, ve smyslu: „Mít chyby a nesnažit se je napravit, *to* je opravdová chyba“.

56. Komise nemůže toto zjištění zpochybnit ani tím, že napadne chybějící přizpůsobení plánu povodí a kritizuje neúčast veřejnosti. Bez ohledu na to, zda jsou tyto formální a procesní námitky oprávněné, nemohou vést k závěru, že je nutno vycházet v daném řízení z „velmi dobrého“ stavu řeky Schwarze Sulm, když podle informací předložených Soudnímu dvoru je stav jen „dobrý“.

57. Pokud ale nemůže být konstatováno zhoršení stavu vod, které uvádí Komise, není zapotřebí žádné odůvodnění. Proto nemůže obstát ani kritika Komise týkající se tohoto odůvodnění.

58. Žalobu je proto třeba zamítnout.

V – **K nákladům řízení**

59. Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Protože Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné jí uložit náhradu veškerých nákladů řízení.

VI – **Závěry**

60. Navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.